

UKRAINIAN LABOR NEWS

PRINTED AND PUBLISHED WEEKLY BY THE WORKERS AND FARMERS PUBLISHING ASSOCIATION, LIMITED, A JOINT STOCK COMPANY, INCORPORATED UNDER THE LAWS OF MANITOBA, AT ITS HEAD OFFICE AND PLACE OF BUSINESS, AT THE CORNER OF PRITCHARD AVENUE AND MCGREGOR STREET, IN THE CITY OF WINNIPEG, MANITOBA.

Subscription per year \$4.00

Telephone: 51 465

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ

газета для робочого людю — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу.

Видав. Робітничо-Фармерське Видавниче Товариство, заінкорпороване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня містяться в Українській Робітничій Домі, на розі вулиць Пritchard і McGregor, у Winnipeg, Man.

Передплата на рік \$4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

Редакція за оголошення не відповідає.

В БЕЗВИХІДНОМУ ПОЛОЖЕННІ

ПЕТЛЮРІВСЬКИЙ "УКР. ГОЛОС" ВИБРАЄТЬСЯ НА НАУКУ ДО ПОЛЬСЬКОЇ ШЛЯХТИ.

До кого тільки не заходили в науку "наші" будівничі "самостійної й незалежної та соборної". Нема такого народу чи держави, в яких вони не вчилися б будувати "власної держави". Коли міністер-сконка Назарук приїхав до Канади, проголосив себе Христом і пішов збирати гроші на викуп Галичини від польської шляхти — тоді "Укр. Голос", допомагаючи Назарукові, наказував всім "ширим українцям", які не дуже то щиро жертвували: "нам треба вчитися жертволюбності а жидів". Навіть "українського патріотичного жиди" вигадав та від його імені проповідував науку українцям.

Потім кликали українські жовтоблукитники йти в науку до Ірландії, часами навіть порівнювали боротьбу на Західній Україні з боротьбою Ірландії. Потім перестали покликатися на приклад Ірландії, щоб не компрометувати себе в очах Великої Британії, а, навпаки, почали покликатися на саму Велику Британію, як то вона розумно править народами?

Коли покликалися на боротьбу Ірландії, тоді ще жовто-блукитники сяк-так хотіли "самостійної", хоч самі не знали якої. Потім змінили фронт, поведи політику автономії в кордонах шляхетської Польщі, а Велику Британію ставили в приклад не українцям, але польській шляхті, мовляв, от як треба правити підбитими народами.

Про Естонію, Латвію, Чехію вже й не згадуємо — переходимо впрод до найновіших "учителів". В останньому числі "Укр. Голос" найновіше найновіших учителів політики — своїх старих союзників, польську шляхту. Добре то каже українська пословиця: "старого попику не зрякаєся".

Редакційну статтю — "брат проти брата" "Укр. Голос" з 17 грудня починає словами:

"Можемо погордувати Поляками, скільки хочемо; можемо їх судити за їх дикість, за їх жорстокість, за їх підлість, але одно їм признати мусимо: до відновлення своєї держави вони далеко більше були приготувані, чим ми, українці".

По суті це не є нічого нового для "Укр. Голосу". Ще в 1920 році, коли Петлюра підписав угоду з польською шляхтою, якою віддав їй Галичину й сам став в ряди армії Пилсудського, "Укр. Голос" писав: "Нам би легко сказати: 'Поляки сяк такі, їх буюм, а не переговорювати з ними'". ("Укр. Голос" з 25 лютого 1920 р.)

Те саме й нині: "можемо погордувати Поляками...", але мусимо признати їм рацію. Значить, поляки люди діла й тільки з такими людьми нам по дорозі. Від них нам вчитися! Але як же вчитися? Стоячи осторонь — нічого не навчися... треба з ними співробітничати, з ними лутатися... На словах можна їх лаяти, а на ділі разом з ними працювати.

ЗМІЛУВАВСЯ БОГ НЕ ТІЛЬКИ НАД РАКОМ, АЛЕ І НАД ПЕТЛЮРІВЦЯМИ З "УКР. ГОЛОСУ".

Дуже сердився на нас "Укр. Голос", коли ми в 1919 році й пізніше писали, як Петрушевич і ціла ота німців ундівська зграя, після розвалу австрійської монархії сиділа у Відні й чекала, що може ще вернеться "найясніший цесар", бо як же без него бути? Коли ми писали, що чехи, поляки і дипломати інших народів бувшої Австрії планували на хвіст цесареві й влязати за "власні державні справи", а українські "посли" сиділи у Відні й плакали за цесарем, як за ріднесеньким татом, а коли й вернули до Галичини, то почали творити власний загумнок — тоді "Укр. Голос" писав: "добре то казати вони сік такі, буюм їх" — а зараз що він каже? — А зараз каже:

"В той самий час галицькі українці недовіряли українцям з-за Збруча і проголосили окрему Західно-Українську державу... до з'єднання не допустили і так довго йшли окремо, поки аж ціла справа української держави не загирлялася".

Бачите, як і куди вони йшли? І ніг їм не покорчило? А як і куди йшов "Укр. Голос"? Чи не так саме і не туди саме? А тепер набрався вже такого розуму! Чи не змішувався над ним бог правослашний, як над раком і дав йому очі не там, де в людей? Бо коли ми викривали й демаскували продажну політику української буржуазії в тому часі, то "Укр. Голос" лаяв нас, сів не находив, і сам ту політику підтримував.

Але кого обвинувачує за цю політику "Укр. Голос" зараз? Може тих, що й нині лаяють патники польської шляхти, французьких та англійських капіталістичних дипломатів? Нічого подібного. Він нападає на петрушевичів, на всіх тих, які провадившись на орієнтації на "тітку антанту", змінили свою орієнтацію на Радянську Україну, як на справжню українську державу. На цих він нападає, їх лає. Чому? Тому, що вони вже не лаяють патників польської шляхти, що визнали, щиро чи не щиро справа інша — свою милу політику в минулому й повернули ділаши в радянський бік.

Куди ж тягне "Укр. Голос"? Лає за старе, лає й за нове — кудись сам він шлях показує? Ану перечитайте, хто має охоту ту статтю "брат проти брата" в "Укр. Голосі" з 17 грудня й скажіть, яка його політика нині, де вихід із сучасного положення гнилої петлюрівщини?

ПЕТЛЮРІВЩИНА ПІД КОЛЕСАМИ ІСТОРІЇ.

Нема виходу! Для петлюрівщини "нині колесо історії повернулося" в такий бік, чи так далеко, що як би вона не крутилася, то воно її таки розчавить. Бо ще лише кілька тижнів тому назад "Укр. Голос" в редакційній статті писав, що не потрібно отих саботажів в Галичині, що через них український народ понесе величезні втрати, дасть причину для польської влади знущатися над українцями, а нині пише, "що не покарання України за підпали та другі "саботажі" мала на цілі польська влада, висилаючи поліцію та уланів у тихі українські села, а була це своєрідна польська виборча агітація".

Значить, даремнісінько "Укр. Голос" кілька тижнів тому назад закликав українців спинити підпали та саботажі й не наражати себе на погроми, бо польська влада так чи інакше "мала на цілі" ті погроми вчинити, бо "була це своєрідна польська виборча агітація". Отже, що число, що стаття, то інша політика, інша орієнтація, інший спосіб трактування одної й той самої справи — або просто безвихідне положення, товчення петлюрівської води в політичній ступі. Вже навіть нияких протипольських вибухів в Галичині не було, але польська влада напала просто на "тихі українські села".

Але ходім ми далі за отим сучасним ниточки крутарської петлюрівської політики, а побачимо, куди вона нас заведе. Не проминувши й тут нагоди, щоб не покластися на "жидівську солідарність", прикладом якої є Шварцбург-Петлюра, "Укр. Голос", захищаючись долонею від петлюрівського вітру, шд дає з варшавської помийної ями не дуже то приємними запашами, оповідає своїм читачам, як то "нешаслива боротьба за самостійність України лишила поза кордонами України велике число політичних емігрантів", а "найбільше з них опинилося в Польщі, як останки бувшої української армії".

А чому то, панове рипиндичі петлюрівці, "найбільше з них опинилося в Польщі, як останки бувшої української армії"? Чи не той їх запровадив туди, якого ви проголосили своїм героєм — чи не Петлюра? Чи не його то буда політика, що "цони (ці емігранти) не покидають думки, що зі зброєю в руках стануть ще до боротьби" разом з армією Пилсудського проти Радянської України? Чи не Петлюрова, вашого героя, це ідея що "по польській стороні Збруча, се вже не Україна", але "малопольща"?

НІ В ДВЕРІ, НІ В ВОРОТА, ПЕТЛЮРІВЩИНО КРИВО-РОТА.

Забрехалися ви, панове петлюрівці, по самісінькі вуха. Нині не тільки петлюрівські емігранти, але вся ундівщина, радикали і їхній обскубанний хвіст — соціял-демократи в Галичині вважають, що коли "Польща хоче мати Західну Україну по Збруч" — що ж, нехай її тримає. Аби лише допомгла Київ освободити". Це нині, з легкої руки вашого божка Петлюри, політика не тільки петлюрівських емігрантів на варшавським смітнику, це нині політика усієї української буржуазії як на Західній Україні, так і по цей бік океану, а тої петлюрівської гаузі, що гуртується довкола "Укр. Голосу" — зокрема. Цего ває прікжизні фразами про "дяхів" не приховати. Звідси ваша скажена лайка тої частини української буржуазної інтелігенції, яка повернула дишель своєї політики на Радянську Україну.

Зараз іншого виходу немає: або з польською шляхтою на Київ ціною зречення Західної України й самого "звільненого" Києва для тої ж польської шляхти, або з трудящими Радянської й Західної України проти польської шляхти за Радянську Польщу й за прилучення Західної України до Радянської України.

Іншого виходу немає. Хто не вірить нам, нехай прочитат редакційну статтю в "Укр. Голосі" з 17 грудня й скаже — який вихід пропонує "Укр. Голос"? Наверх — ніякий! Хто йде з Радянською Україною — то буде "брат проти брата" і хто йде з Польщею — то "брат проти брата".

А куди йде той, хто йде з Вебом, з Сендзяком? Всі ж ви — петлюрівці, шоповалівці, британські українці йшли в листопаді з Вебом і Сендзяком проти робітників — правда? Хвалів нає за це Веб і Сендзяк — правда? А зараз по міських виборах повернули ви ділаши на проти-польську демонстрацію — а Веб сказав: "stop!" І ви вдалилися. Вам стала ця заборона вперек горла так, що ви навіть встидаєтеся признати перед людьми, що сталось й насилу вимовили, що "протестатційний похід і масове віче проти польського терору на Західній Україні, яке мало відбутися в неділю, 14 грудня, з причин від Комітету незалежних немогло відбутися".

Що це за мова? Що то за "незалежні причини"? Боїтеся сказати про них людям? Боїтеся вмитися тим, чим вам чиркнули в обличчя ваші союзники по міських виборах?

Завтра ті самі пані скажуть вам ставати в ряди армії Пилсудського і йти завойовувати Польщу Україну з 1772 року й ви підете. Прикрістете отими "незалежними причинами", виймете гвер в руки — не ви самі, але ті, яких вам властє ще піддурити — й підете воювати за шляхетську Польщу, як воював за неї ваш герой Петлюра.

А що то за ораві організує В. Свистун? Чи не в Пилсудського позивим він білого орла, під який збирається організувати українську молодь? Чому не взяв тризуба, або лва, але польсько-шляхетського орла? Бо він вам рідний, бо ви йдете по заповіту Петлюри — під орлом і для орла від Чорного моря й до Балтійського моря єдина Польща. Оце по вашому не "брат проти брата". Бо, польська шляхта, польські фашисти, як ви кажете — "можемо їх судити за їх дикість, за їх жорстокість, за їх підлість, але ОДНО їм признати мусимо". І за те одно — ви йдете з ними, як з братами, а проти усіх визвольних змагань українського трудового народу. Навіть є своїм дикості, жорстокості й підлість — польська шляхта вам рідна, близька. Петлюрівські чорношляхтички в 1920 році ані трішки не гірше бешкетували по українських селах в Галичині, як цього року польські фашисти.

Навіть коли на домагання польського консула й Сендзяка Веб заборонив вам протестатційний похід і масове віче у Вінніпегу, то проте цей польський консул і Сендзяк і сам Веб вам блішій й ріднішій, як той український робітник, якому поліція розбиває кльбом голову на Маркет сквері, коли він голодний домагається праці, або хліба, коли його збираються депортувати до Польщі тільки за те, що він голодний. Ці пані дорожчі вам за того українського фермера, якого після довголітньої тяжкої праці викидають з фарми банки та компанії за довги та моргеджі.

Але вся скажена ненависть петлюрівщини звернена проти Радянської України, яка є явраз тим колесом історії, що розчавила петлюрівщину та розчавить ще й ундівщину.

До українських робітників і фермерів в Канаді!

ВІДЗВА ЦК КОМУНІСТИЧНОЇ ПАРТІЇ КАНАДИ Й ГОЛОВНОГО УКРАЇНСЬКОГО АГІТПРОПУ КПК

Товариші й Товаришки!

Криваві події на Західній Україні знайшли особливе відчуття серед українських робітників й фермерів Канади. Вістки з преси, тисячі листів від тих, що переносять катування польського фашизму, знаходять у Вас, товариші українські робітники і фермери, прищоро і страждання, якими залита зараз ціла Західна Україна.

Тоді, коли по другім березі Збруча, на Радянській Україні, робітництво й селянство святкує перемогу й здобутки життя, розвиваючи країну на всіх ділянках життя, тоді Західна Україна вступає в боротьбу за визволення.

Заграв пожеж на Західній Україні освітлює боротьбу української людности за визволення. Горять стирти збіжжя, що їх селянин та робітник збрав і складав за 14 або й 18 сініп. Горять податкові уряди, куди селянин мусів зносити останню кєравніцу.

Так борюва за землею й волю, за визволення зід царя та пана, російський і український селянин 1905 р; так борюва останніми літами проти англійського лорда ірландський селянин; так борються тепер зі своїми й чужими гнобителями робітництво і селянство Китаю та Індії. Ця боротьба прийдє скінчи до остаточного завершення.

Під цю важливу пору для трудящого народу Західної України українська буржуазія перестрашилася масових виступів селянства, предбачуючи страту контролю над масами селянства, бо вона почала радикалізуватися.

Тоді, коли тисячі жандармів, цілі полки війська та озброєні фашистські банди лютують і мордують українське селянство від дитини до старця, щоб тільки здушити революційний рух, коли країна перебуває в справжньому стані облоги, коли солдацка нийсть останній нужденний дорібок селянина, коли кидають бомби в нагоп людей, коли нищиться культурний дорібок західно-українського селянина і робітника, коли польська фашистська преса заявляє, що це тільки "початки державної роботи на Західній Україні", — от власне тоді українська буржуазія, в спілці з польською буржуазією, осуджує революційний виступ українського селянства й закликає український нарід зберігати під свистом фашистських нагаїв і куль "рівновагу духа і покори".

Українська буржуазія в Канаді, живучи в країні "просперіті й бізнесу", підходить до кривавих змагань українського селянства з бізнесового боку. Та українська буржуазія в Канаді, що цілими роками була вірною слугою канадської буржуазії, що цілими роками шкодила кожному революційному рухові, що гордилась тим, що помагає більшим панам нищити революційний рух взагалі, а серед українських робітників і фермерів зокрема — та канадсько-українська буржуазія, доіноучи хвилювання серед українських робітників і фермерів, і дає лицемерно, що революційні змагання на Західній Україні також бере собі до серця.

Товариші! Особливо під цю пору треба Вам пізнати правду, треба Вам пізнати шлях, яким піде Західна Україна до повного соціального й національного визволення. А є тільки один шлях здобуття землі й волі для трудящих Західної України і цей шлях вказує Комуністична Партія Західної України, що разом з Комуністичною Партією Польщі і при допомозі пролетаріату цілого світу — зорганізувану революційною клясовою боротьбою знищить імперіалістичну Польщу, а на її звалищах збудує Радянську Польщу, а Західну Україну злучить з Радянською Україною.

З Економічного боку Західна Україна належить до найбільш нужденних країн світа. Уже в 1900 року в самій тільки Галичині було 1,200,000 зайвих рук. 96 відсотків населення Західної України — це селяни. 60 відсотків селянських "господарств" не мають землі, або мають не більше як три акри. 88 відсотків селян не може прохарчуватися зі своєї землі, бо 40 відсотків усього землі на Західній Україні в руках поміщиків. Населення голодує, а кому вдається — емігрує.

А те велике число західно-української іміграції в Канаді, в Злучених Державах Америки, в Бразилі, у Франції, і т. д., — чи ж не вигнані її земельний і фізичний голод?

Чи забули ви, як кривавими ногами ступали ви по розлогих панських ланах, вже від ранніх літ?

Товариші. Ніхто не дасть землі західно-українському селянинові, як він сам собі не візьме в організованій революційній боротьбі під проводом Комуністичної Партії. Так само, як буржуазно-демократична Чехія не дала землі безземельному і малоземельному селянинові, як не дала землі польському бідному селянинові шляхетська Польща, так само не дасть землі західно-українському селянинові ніяка "національна" Україна, крім України Радянської.

Вас, товариші українські робітники і фермери, хвилює та кож розбій польського фашизму на культурному полі.

Польський фашизм прямує до цілковитого знищення української культури. Йому обективний допомагає в тому український соціял-фашизм, що солідаризується з польським фашизмом в поході на РСР, а зокрема на Радянську Україну, на ту Україну, де диктатура пролетаріату дала можливість

українській національності сконсолідуватися в державну націю, піднести до рівня розвинених державних націй. Рад. Україна підносить нечувано швидким темпом свій культурний та економічний розвиток. Західна Україна, вступаючи в бій за визволення, мусить мати на увазі шлях визволення і розвитку Радянської України.

Помагати визваленню Західної України, це значить піддержувати боротьбу, що ведеться під проводом Комуністичної Партії Західної України, Комуністичної Партії Польщі, це значить піддержувати боротьбу Комуністичної Партії Канади. Світовий пролетаріат чуло прислуховувався до кровавого розбю фашизму на Західній Україні і в цілій Польщі. Клясово свідоме робітництво других націй стало в обороні покривдженого українського селянина, демонструючи і зводячи бої з приятелями Пилсудського, з місцевю канадською пілсудчиною на вулицях Торонта, Монреалу і других міст.

Товариші українські робітники і фермери! Під цю важну хвилю ще тісніше зявляють себе з Комуністичною Партією, яка одинока клясовою боротьбою визволить Західну Україну і всіх покривджених. Не давайте віри підлесливим брехням української і другої буржуазії. Ставайте в боєві ряди Комуністичної Партії. Ставайте членами українських робітничих організацій Товариства Український Робітничі - Фармерський Дім і Робітничого Запомогового Товариства!

Хай живе визвольна боротьба селянства і робітництва на Західній Україні під Проводом Комуністичної Партії!

Хай живе злука Західної України з Радянською Україною!

Хай живе Радянська Польща!

Хай розвивається революційна клясова боротьба в Канаді під проводом Комуністичної Партії Канади!

За Центральний Комітет Комуністичної Партії Канади,

ТИМ БАК, секретар.

За Головний Краєвий Український Агітаційно-пропагандовий Комітет Компартії Канади,

Б. ОЛИН, секретар.

І АМЕРИКА БАЖАЄ "ЄВРОПЕЙСЬКОГО МИРУ"

В останньому часі і Америка починає мирити Європу.

З Риму повідомляють, що амбасадор Злучених Держав Північної Америки Гібзон дікує від президента Гувера поручення доложити усіх зусиль на те, щоб довести до порозуміння між Італією а Францією. Між тими державами віддавна є спір за панування на Середземному морю та на північному побережжі Африки. Італія для забезпечення своїх імперіалістичних плянів домагалась на так званій конференції розроблення, щоб їй призначили право на таку сильну воєнну флоту, як і Франції. На це ніяк не хотіла погодитись Франція, через що не могло прийти до порозуміння між Францією а Італією.

Америка не мішалась перед тим в ті спори європейських держав. Вона лиш використувала ці суперечности для закріплення своєї господар-

ської перемоги над ослабленою Європою. Але зараз відносини змінилися. Господарська ірза охопила й Америку, а з нею зростає там революційний рух. І це примушує Америку взяти активну участь в організуванні протирадянського блоку, в приготуванні воєнного нападу на Радянський Союз, в якому то напад всі буржуазія бачить одиникий вихід з сучасної важкої господарської кризи.

Недавно що — в роковини незалежності Злучених Держав Півн. Америки — президент Гувер взивав американських капіталістів до боротьби зі "системою большевицькою". А тепер дає своїм амбасадрам приказ мирити розсварені європейські держави, на це, щоб зміцнити "протирадянський блок". Капіталісти організують протирадянський блок, а називають це забезпеченням європейського миру.